

Петко Р. Славейков

Родина

Де изгрява най-светливо
слънцето иззад гори?
Де разсява толкоз живо
месец сребърни зари?

Дали на чужбина?
Не там, о дружина,
но там – на родина!

Де цъфтят така обилно
китки ружи алени?
Де ли славей тъй умилно
пее сладки нам песни?

Дали на чужбина?
Не там, о дружина,
но там – на родина!

Де пак никне толкоз красно
цветето на любовта?
Де ся чува толкоз ясно
сладкий глас на верността?

Дали на чужбина?
Не там, о дружина,
но там – на родина!

Де нам толкоз драги, мили
биват нашите деца?
Де най-вече пълни с сили
биват нашите сърца?

Дали на чужбина?
Не там, о дружина,
но там – на родина!

Де всяк търси и намира
тези свидни хубости?
Де желас най-подире
да остави той кости?

Дали на чужбина?
Не там, о дружина,
но там – на родина!

Ах, родино! Ах, светино,
ще склоня л'под теб глава?
Ух, чужбино! Ух, пустино,
Ще л'ся от теб отърва?

Ох, тежка судбина –
тук аз да загина,
далеч от родина.

Вестник „Гайда“, 1865 г.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4218>]